

Джеймс Гулд-Борн

Пандитѐ,
бащитѐ
и други
застрашени
видове

ПРОЗОРЕЦ
2021

Глава 1

Дани Малули беше на четири години, когато научи по трудния начин, че сапунът с лимонов аромат има вкус на сапун, но не и на лимон. Когато беше на дванайсет и спасяваше една котка, която може би нямаше нужда от спасяване, той научи по трудния начин, че няма как да паднеш от чинар безболезнено и с достойнство. На седемнайсет научи по трудния начин, че за да станеш баща, ти трябва само три литра евтин сайдер, приятелка, с която да ги споделиш, непохватно боричкане в парка „Хакни Даунс“ и пълно пренебрежение към основните природни закони. А когато стана на двайсет и осем, научи по най-трудния възможен начин, че за да угасиш звездите, да спреш часовниците и да прекъснеш въртенето на Земята, е нужна само малка невидима ивица заледен асфалт на шосето.

Събуди се от скърцане на автомобилни гуми, а може би от писък, не беше съвсем сигурен. Седна в леглото и огледа стаята, като се опитваше да свърже звука с обстановката, докато мозъкът му не се събуди и не му каза, че всичко е било кошмарен сън. Дани се отпусна на мократа от пот възглавница и погледна часовника на нощното шкафче. Беше 6:59, цифрите се виждаха ясно на светлината на изгрева. Изключи будилника, преди да стане седем, и нежно прокара ръка по съседната празна възглавница. После отметна тежкия юрган, измъкна се от леглото и без да поглежда отражението си в огледалото на вратата на гардероба, бавно облече вчерашните си дрехи.

Вратата на стаята на Уил беше отворена и Дани я затвори на път за кухнята. Напълни каната за вода и я включи, сложи в тостера сух хляб, който все още ставаше за ядене, и пусна радиото по-скоро по навик, отколкото от желание да разбере какво става по света. Докато говорителката мърмореше нещо, той извърна очи към гледката през прозореца, която напomniaше пощенска картичка (защото прозорецът беше малък, а не защото гледката беше красива). Небето беше синьо, но сияйното слънце не бе в състояние да разведри пейзажа. Дани често си мислеше, че кварталът всъщност изглежда по-зле на слънчева светлина, защото в хубаво време се вижда по-ясно. Така, както лошото осветление можеше да направи снимката в „Тиндър“ привлекателна, а долнопробния ресторант – уютен, и сивото небе отчасти прикриваше ужасния облик на района Колшоу. Днес обаче денят не беше мрачен и докато гледаше стените на бетонните жилищни блокове, които милостиво скриваха от очите му други бетонни жилищни блокове, Дани се зарече да се премести, както се бе зарекъл вчера и както знаеше, че ще се зарече утре.

Той закуси на масата в дневната, забил поглед в стената, в която толкова дълго се бе взирал през последните четиринайсет месеца, че тапетът бе започнал да се набръчква под тежестта на погледа му. Това обаче не му правеше впечатление. Не забелязваше и потъмнялата пътека в коридора, изцапана от работните ботуши, които всеки ден събуваше, без да почисти от калта, нито белия пласт мръсотия по прозорците, който даваше ясна представа на всеки гледащ през него какво представлява очното перде, нито мъртвото растение в саксията на перваза, някога здрав рододендрон, а сега с вид на купчина кар-

тофени обелки, облъчени от радиация. Дани нямаше да забележи дори пощата, ако тя не пристигаше по време на закуска и щракването на пощенската кутия, отекващо в тишината на жилището, не го караше да трепва.

На изтривалката лежаха два бели плика. Първият съдържаше пасивно-агресивно напомняне от ВиК, че от два месеца не си е плащал сметките. Във втория имаше последно предупреждение във връзка с неплатената сметка за ток; голяма част от съобщението беше написана с удебелени червени букви, най-вече думите „съд“, „съдия-изпълнител“, „дело“ и кой знае защо, „благодаря“, заради което тази дума изглеждаше повече като заплаха, отколкото като обикновен израз на благодарност.

Дани се намръщи и се поглади по лицето. Четиридневната му брада одраска пръстите му с изгризани нокти. Той погледна бялата дъска на стената до хладилника, където дебел сноп листове бе прикрепен с два сувенирни магнита от Австралия. Над него с удебелени черни букви пишеше „Неплатено“. До снопа висяха два листа. Това бяха платените сметки. Дани добави новопристигналите съобщения към по-голямата купчина. Секунда по-късно магнитите поддадоха и листовете се разпиляха по пода. Той въздъхна и ги събра. После отново прикрепил сметките към бялата дъска с помощта на трети магнит, този път с формата на операта в Сидни, и написа до тях: „Купи още магнити!“.

– Уил! – извика той от вратата на кухнята. – Събуди ли се?

Уил го чу, но не отговори, тъй като разглеждаше синината на ръката си. Сякаш буря вилнееше между кокалестото рамо и бицепса му като мрачен

синьо-черен облак върху млечнобялата кожа. Той внимателно натисна мястото с пръст. Даде си сметка колко е деликатно едва когато лекото докосване предизвика тъпа болка, която сякаш погълна цялата му мишница.

– Хайде на закуска, Уил! – извика Дани отегчено.

Уил свали смачканата си риза от бравата на вратата и потръпна, докато внимателно пъхаше ръката си в ръкава.

– Добро утро, поспаланко – каза Дани, когато той мина покрай кухненската врата и седна край масата в дневната. Няколко минути по-късно Дани дойде с чаша в едната ръка и чиния с препечени филийки в другата. Сложи ги пред Уил и седна срещу него.

Уил погледна чинията през пясъчнорусия бретон, който покриваше петсантиметровия белег на челото му. Локомотивът Томас го гледаше между две препечени филийки с фъстъчено масло, а червеният локомотив Джеймс се усмихваше почти подигравателно от чашата.

– Яж, че ще закъснееш – каза Дани. Отпи глътка студен чай и направи физиономия.

Уил завъртя чашата си така, че Джеймс изчезна от погледа му. После колебливо отхапа от филията си и сложи останалото върху лицето на Томас.

– Не забравяй, че днес е рожденият ден на майка ти – каза Дани.

Уил спря да дъвче и заби поглед в чинията си. Мърморенето на радиото допълзя от кухнята и се настани в тишината помежду им.

– Уил? – каза Дани. Уил кимна, без да вдига поглед.

Звънецът на вратата звънна и Дани стана, за да отвори. През шпионката видя пълното пакистанче, което стоеше в неостъкления коридор. Момчето носеше

очила с дебели рамки и слухови апаратчета на двете уши. Лондон сякаш дебнеше зад рамото му.

– Здравейте, господин Малули – каза момчето, когато Дани отвори. – Знаете ли, че въздушните мехури от пръдната на синия кит са толкова големи, че в тях може да се побере цял кон?

– Не, Мо, честно казано, не знаех.

– Чух го снощи по „Енимъл Планет“ – обясни Мо, който гледаше научнопопулярни филми за животни със същото удоволствие, с което повечето 11-годишни гледаха хора да се нараняват сериозно в Ютюб.

– Звучи малко жестоко – каза Дани. – Как изобщо са накарали коня да влезе в пръдната на кита?

– Не знам – отвърна Мо. – Това не го показаха.

– Ясно.

Дани се намръщи, докато си представяше ситуацията.

– Уил готов ли е?

– Почакай две минути, той закузва...

Преди Дани да успее да довърши изречението си, Уил се промуши покрай него и излезе в коридора.

– Довиждане, господин Малули – каза Мо. Уил грубо дръпна приятеля си към стълбището.

– Довиждане, Мо. Уил, ще се видим след училище, нали?

Уил изчезна зад ъгъла, без да отговори.

Дани се върна в дневната и вдигна чашите и чиниите от масата. Изля недокоснатия чай на Уил в мивката и изхвърли недоядените филийки в кошчето. Правеше това почти всеки ден от катастрофата насам.

Глава 2

Момчетата се преструваха, че не гледат момчетата, докато клюкарстваха на групички или играеха с телефоните си. А момчетата се преструваха, че не гледат момчетата, докато тайно се опитваха да ги впечатлят с ограничения си репертоар от свалчески номера, състоящ се основно от жонглиране с футболна топка и заснемане на клипчета, в които нанасяха неочаквани, но безобидни удари на съучениците си. Всеки гледаше всички, но никой не поглеждаше никого в очите от страх да не стане нещо. Сякаш се провеждаше голямо състезание по гледане, в което всеки можеше да мига, колкото си иска, но се свиваше като посипан със сол гол охлюв, ако някой улови погледа му. Само един човек бе достатъчно самоуверен, за да издържи всеки поглед в училищния двор, но този ден, както обикновено, Марк търсеше с очи само едно лице.

– Беше потресаващо! – разказваше Мо, докато си пробиваха път през тълпата към училище. – Осем лъва или по-точно лъвици, защото лъвовете всъщност не ловуват, та осем лъвици ядяха онзи бивол или бизон, или каквото там беше, но той беше още жив и просто си стоеше там и пасеше, докато го ядяха, и...

Уил сръчка Мо с лакът в ребрата.

– Какво ти става? – попита Мо, разтривайки удареното място.

Уил кимна към трите развлечени момчета, които идваха от другия край на двора. Бяха по-високи и по-големи от него и Мо и перченето им показваше, че го осъзнават. Ризите им не бяха натъпкани в панталоните, вратовръзките им бяха разхлабени. Приличаха

на преуморени детективи, но ако се озовяха на местопрестъпление, Марк и неговите палячовци едва ли щяха да се опитат да помогнат.

– Велосипедния парк – каза Мо, без да откъсва поглед от Марк, момчето, чиято единствена цел в живота бе да скапе живота на всички останали. Името му беше Маркър Робъртс, но Мо го бе нарекъл Велосипедния парк, отчасти защото Марк обичаше да се мотае там и да пуши цигарите, които крадеше от майка си, но и защото цепката на задника му беше навсякъде освен в панталона му. Винаги когато Марк сядаше, било то на чина си, в училищния стол, или върху главите на нещастните си жертви, грозният процеп се подаваше над колана му като пъпчив и мърляв войник, надничаш над парапет. Той не го правеше нарочно (макар че умишлено бе показал задника си на двама заместващи учители и на един училищен инспектор под прикритие), но му се случваше толкова често, че Мо го нарече Велосипедния парк, защото цепката на задника му бе достатъчно голяма, за да побере велосипедно колело. Разбира се, Мо никога не се обръщаше така към Марк. Никой не казваше нищо на Марк, защото макар да бе най-ниският в своята банда, той компенсирал липсата на висок ръст, добър външен вид, ум и предни зъби със страховитата си репутация на най-ужасния терорист в Ричмънд. Не беше нужно да правиш каквото и да било, за да се озовеш в отбора на хората, мразени от Марк (всъщност това беше *единственият* отбор). Беше достатъчно човек просто да съществува, за да участва неволно в жестоката лотария на Маркър Робъртс, а по причини, които Уил никога не успя да проумее, неговият „късмет“ излизаше поне два пъти по-често, отколкото на другите хора.

– Хайде – каза Мо. Двамата ускориха крачка; иска-

ха по-бързо да стигнат до класната стая. По-големите момчета се втурнаха през тълпата като ловни кучета след плячка.

– Вижте кой е тук, момчета – възкликна Марк, когато тримата препречиха главния вход. – Глупавият и по-глупавият. Или може би трябва да кажа *глухият* и по-глупавият?

– Вече ти казах, че не съм глух – отвърна Мо. – Имам...

– Какво? – попита Марк, като сложи ръка зад по-голямото си ухо. – Не те чувам, приятел.

– Казах, че не съм глух, просто...

– Какво?

– Казах, че съм...

– Не те чувам, Мо, говори по-силно – каза Марк. Мо въздъхна; най-сетне бе схванал шегата.

– Глупак – промърмори той, докато човъркаше апаратчето си.

– Какво каза? – попита Марк.

– Мислех, че не ме чуваш – отбеляза Мо саркастично.

– По-добре си затваряй устата – каза Марк. Той дръпна силно вратовръзката на Мо и тя се стегна като примка. – Учи се от приятеля си.

Докато Мо се мъчеше да разхлаби вратовръзката си, преди да се задуши, Марк се обърна към Уил.

– Какво зяпаш? – попита той.

Уил сви рамене и впери поглед в обувките си.

– Харесваш ли ме? – попита Марк. – Това ли е?

Уил поклати глава.

– Значи казваш, че съм грозен?

Уил отново поклати глава.

– Значи ме харесваш? – попита Марк.

– Остави го на мира – каза Мо. Гласът му беше дрезгав.

– Млъквай, Моби Дик – каза Марк.

– Моби Дик – обади се Тони, по-високият от двамата приятели на Марк. – Добре казано.

– Не разбирам – каза Гавин, който имаше толкова много пъпки, че гнойта в главата му беше повече от мозъка.

– Моби Дик – каза Тони. – От онази книга за кита и еднокракия арап.

– Арабин? – попита Гавин. – Като Мо?

– Казва се Ахав – каза Мо. – Капитан Ахав. А аз не съм арабин, а съм от Пенджаб, *кутте ка бача**.

– Все тая – каза Гавин. Мо поклати глава.

– Как е ръката ти? – попита Марк и посочи мишницата на Уил.

Уил сви рамене. Опитваше се да изглежда смел, доколкото му позволяваха обстоятелствата; не му се получаваше.

– Значи няма да възразиш, ако пак те набия? – каза Марк. И замахна. Уил инстинктивно предпази ръката си с длан. Марк се ухили.

– Знаех си – каза той. Училищният звънец звънна и тримата си тръгнаха. – Ще се видим на обяд, загубенияци.

Мо разтри врата си и тихо ги наруга на пенджабски. Уил кимна, тъй като беше сигурен, че думите му значат нещо лошо.

Те влязоха в сградата заедно с другите ученици и се отправиха към класната стая. След като зае мястото си до Уил, Мо сръчка приятеля си и посочи мъжа с рядка коса, буйна брада и очила, който стоеше с гръб към черната дъска. Изглеждаше така, сякаш се бе облякъл на тъмно, а изражението му показваше, че не му пука особено; нито за зле запасаната риза, която се

---

* „Кученце“ на урду; на жаргон е обида. – Бел. ред.